

Smältningen

Jag satt redan på huk på den frostiga bryggkanten. Kylan hade börjat tränga igenom byxtygen, men jag var så van att det ingenting gjorde. Flickan var rosig, hade ett buckligt ansikte, styvt, något narigt, som vore hon finska eller redan gumma, och det var alldeles runt och rött, av kylan. Friskt, som ett äpple, levande, där det kom närmare, som en bubbla, eller en ballong, med en grön tunn halsduk, som köpt för en femkrona på något loppis i en söderförort. På huvudet bar hon en brandgul stickad mössa, utan knopp eller tofs, ty den hade nog ryckts bort i någon vild snölek på någon annan plats, i någon annan stund. Om ansiktet, som kom allt närmare, och med - som såg det ut från ovan - en allt högre hastighet, gungade flortunna isflak, antydda blänken, som andetag mot hud. För varje stund ansiktet närmade sig minskade mängden grums: alger, avlagringar från bottenslam och gud vet vad - bitar av stjärnor, av rymdskepp? - och vattnet blev friskt och gott, att drickas av.

Flickans ansikte tycktes lysas upp av en slags undervattenslampa, någon särskilt yrkesmässig typ av riktad lykta. När ansiktet, och strax därefter huvudet, bröt vattenytan sträckte jag mig ner och grep tag i kragen på flickans bruna fodrade skidjacka. Hon överlämnade, med icke inlärd nästan osynlig glädje, med självklar rättframhet, mig en gåva: fyra eller fem små saker som var så små att de tillsammans fick plats i hennes grepp, jag minns inte riktigt, paket kanske, fina saker.

Men då jag skulle ta emot gåvan släppte jag taget om henne och hon började genast sjunka. Hon sjönk i själva verket med en sådan hastighet att jag snabbt förlorade henne ur sikte. Jag kastade mig handlöst i, simmade planlöst kring i vattnet, som nu var helt nedsläckt och tedde sig helt ogenomträngligt av porer och flarn - från förlista, från vrakgods? - återvände tomhänt, klöv ytan med gapande mun, sög i mig så mycket frisk luft - med vilt fallande snöflingor - jag kunde, återvände till det planlösa cirkulerandet i mudd. Jag upprepade proceduren en handfull gånger innan jag var tvungen att avsluta och ge upp henne. På bryggkanten satt de mina, de sysslade med annat, det här var inte riktigt deras sak.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten